

14.11.2010

Προς τον
κ. **Θεόδωρο Καρτσιώτη**, Περ/κό Δ/ντή Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας

Κοινοποίηση:
Ανεξάρτητη αρχή «**Συνήγορος του Παιδιού**»

Θέμα: Σχετικά με το έγγραφο 5907/13.10.2010 της κας Αλκ. Ζερβοπούλου, Δ/ντριας Β/θμιας Εκπ/σης Αν. Θεσσαλονίκης και εξ αφορμής αυτού

Αγαπητέ κύριε Καρτσιώτη

Διευκρινίζω από την αρχή ότι η επιστολή μου δεν είναι μόνον υπηρεσιακή. Προκύπτει από όσα αναφέρει η κα Ζερβοπούλου στο υπ' αριθμ. 5907/13.10.2010 έγγραφό της που μου κοινοποιήθηκε. Η επιστολή αυτή οφείλεται:

- στην ιδιαιτερότητα του θέματος και στο δημόσιο ενδιαφέρον που εξ ορισμού έχει
- στο ότι η συνήθης -για τη δημόσια διοίκηση- διαστρεβλωτική τακτική κατά τη διερεύνηση διοικητικών ευθυνών, λαμβάνει εδώ μια ιδιαίτερη μορφή που με αφορά και προσωπικά.

Να υπενθυμίσω ότι αυτό που σας υπέβαλα ήταν η κοινοποίηση της αναφοράς μου προς το Συνήγορο του Παιδιού. Η αναφορά: α) ζητούσε από την ανεξάρτητη αρχή (χωρίς φυσικά να τη δεσμεύει) να κάνει αυτό που από τη θέση της μπορεί να κάνει: να διερευνήσει δηλαδή αν τηρήθηκαν οι όροι της υπουργικής απόφασης με κριτήριο κυρίως το ζήτημα της ασφάλειας, β) δεν υποβλήθηκε στη Δ/νση Β/θμιας.

Σεις, καλά κάνατε και ενδιαφερθήκατε για την υπηρεσιακή διάσταση του θέματος. Σε κάθε περίπτωση όμως, δεν πιστεύω ότι ζητήσατε τη διερεύνηση ευθυνών του ταξιδιωτικού πρακτορείου «Ζορπίδης». Κι όμως, η κα Ζερβοπούλου, καταλήγει με τη φράση «δεν αποδείχθηκαν οι ανωτέρω κατηγορίες», όταν στο όλο σκεπτικό που πάσχει από ουδετερολογίες, παλινωδίες, λογικές υπερπηδήσεις και κενά, εξετάζει ο,τιδήποτε άλλο, εκτός από την τυχόν ευθύνη του κ. Αναγνωστόπουλου και της κας Αντωνιάδου, οι οποίοι πιεστικά προσπαθούσαν να επηρεάσουν τη γνώμη άλλων μελών της επιτροπής, ερμηνεύοντας την «καλύτερη» προσφορά ως τη «φθηνότερη». Αναρωτιέμαι αν η έλλειψη κοινού νου, η αδυναμία ερμηνείας και της πιο απλής διατύπωσης σε μια υπουργική απόφαση εγείρουν και ζητήματα επάρκειας στην εκτέλεση οποιωνδήποτε διοικητικών καθηκόντων.

Πέρα από το ότι η κα Ζερβοπούλου, με αφορμή την εκδρομή της Κέρκυρας του 2006, γνωματεύει εσφαλμένα για το θέμα της ασφάλειας των μαθητών, **πέρα** από το ότι αναλύεται στη «νόμιμη συγκρότηση της επιτροπής», την οποία μάλιστα χρησιμοποιεί προς εξαγωγή μη αμφισβητούμενων συμπερασμάτων, **πέρα** από το ότι βάζει λόγια στο στόμα μου υπονοώντας ότι ζήτησα τον αποκλεισμό του συγκεκριμένου πρακτορείου από τις αναθέσεις των πολυήμερων εκδρομών ή κατηγορήσα το πρακτορείο (και να ήθελα, δεν θα ζητούσα από το Συνήγορο ή το Υπουργείο να το κάνει), **πέρα** από το ότι η ίδια συνδέει ανεξήγητα την αργοπορία των λεωφορείων με την παραβίαση των όρων ασφαλείας, κάνει και **κάτι ακόμα**: θεωρεί μεν αδιαμφισβήτητη την έκφραση του κ. Αναγνωστόπουλου «... αλλιώς παρανομούμε», αφού δέχεται ως λεχθέν το πρώτο μισό της επίμαχης φράσης για τον «μειοδοτικό διαγωνισμό», όμως δεν την αξιολογεί, ούτε και εξηγεί πώς δέχεται και αποφαίνεται για μια φράση που δεν έχει καταχωρηθεί στο πρακτικό. Με τον τρόπο αυτό ακυρώνει τη δήλωσή της ότι δεν έλαβε υπόψη της το συνοδευτικό «οπτικοακουστικό υλικό» (που αν ήταν έκνομο με τον τρόπο που περιγράφεται, και εσείς δεν θα το διαβιβάζατε και ο Συνήγορος θα έκανε κάποια αναφορά).

Παρέλειψε δηλαδή η κα Ζερβοπούλου να πει αν η παράγραφος 3 του άρθρου 4 της ΥΑ 13324/Γ2/7-2-2006 προβλέπει «μειοδοτικό διαγωνισμό», **παρέλειψε** να πει αν η επανειλημμένη, emphaticή και σωφρονιστική δήλωση «αλλιώς παρανομούμε» συνιστά πίεση -ιδιαίτερα προς τους μαθητές- και αν ναι, πώς αυτή εξηγείται. **Δεν παρέλειψε** όμως να επιχειρήσει να με εμφανίσει ως αντιπαρατιθέμενο με το ταξιδιωτικό πρακτορείο.

Υπάρχει **ένα ακόμα θέμα**: σε ποιο πλαίσιο υποβλήθηκε η αναφορά 1984/29-9-2010 της κας Αντωνιάδου; Διενεργούσε μια προκαταρκτική εξέταση η κα Ζερβοπούλου; Αν όχι, τότε γιατί δέχθηκε και έλαβε υπόψη της αυτή (μόνο) την αναφορά; Αν ναι, τότε προκύπτει ζήτημα και με τις δηλώσεις της κας Αντωνιάδου στο σύλλογο διδασκόντων του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης (27-9-2010). Αναφερόμενη σε τυχαία εύρεση στο internet ηχογραφημένων αποσπασμάτων από τη συνεδρίαση του 2007 της επιτροπής αξιολόγησης των προσφορών για μια πολυήμερη εκδρομή, η κα Αντωνιάδου έδωσε στο σύλλογο ψευδή στοιχεία: δεν βρήκε «τυχαία» το απόσπασμα, αφού το υλικό της αναφοράς μου της είχε γνωστοποιηθεί. Επίσης, παρόντες στη συνεδρίαση δεν ήταν μόνον τα μέλη της επιτροπής, όπως ισχυρίστηκε. Το χειρότερο ήταν ότι επικαλέστηκε ως αρχικό σημείο της διαδρομής, μέσω της οποίας εντόπισε το απόσπασμα, την ιστοσελίδα του σχολείου (για την οποία μάλιστα επαναβεβαίωσε και την υποστήριξή της στη στάση του διευθυντή που οδήγησε στην νέκρωση της ιστοσελίδας και στη νόθευση του πρακτικού της σχετικής συνεδρίασης). Μίλησε δηλαδή η κα Αντωνιάδου στο σύλλογο συνεχίζοντας την ίδια διχαστική, διαστρεβλωτική τακτική με τον κ. Αναγνωστόπουλο. Για την ουσία της υπόθεσης και για το συνοδευτικό κείμενο που στέκουν αναρτημένα στο διαδίκτυο επί δυο χρόνια, η κα Αντωνιάδου απάντησε

όπως απαντούσε επί χρόνια μέσα στο σχολείο, όπως -δυστυχώς- απάντησε και η κα Ζερβοπούλου· δια της σιωπής. Με τη διαχείριση αυτή, η κα Ζερβοπούλου επιβεβαίωσε και την επιφύλαξή μου για την υποβολή αυτής της αναφοράς στη Δ/ση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αν. Θεσσαλονίκης.

«Don't Think of an Elephant: Know Your Values and Frame the Debate» απαντά ο κ. Πανάρετος, «πρώτα ο μαθητής», «αριστεία και καινοτομία» διακηρύσσει η κα Διαμαντοπούλου, για «διαφάνεια και αξιοκρατία», για «απελευθέρωση του αναξιοποίητου ανθρώπινου δυναμικού που εγκλωβίζεται από τα κακώς κείμενα», για την «επανάσταση του αυτονόητου» μιλά ο Πρωθυπουργός και όποιος πει ότι τέτοιες αλλαγές μπορεί να γίνουν άμεσα, μάλλον δεν ξέρει πού βρίσκεται. Κάπου, κάπως, κάποτε, πρέπει όμως να ξεκινήσουν (και για να σημειώσω ένα θετικό, στο Μ.Σ.Θ. κάτι φαίνεται ήδη να έγινε).

Η διοίκηση εμφανίζεται μονότονη κ. Καρτσιώτη, ας γίνω κι εγώ για λίγο: δεν προσελήφθη από προϊσταμένους, αλλά από το δημόσιο. Δεν διδάχθηκα την έννοια του δημόσιου συμφέροντος, νομίζω όμως ότι την κατανοώ. Περιμένω 15 χρόνια την πολιτεία να αντιμετωπίσει το θεσμό των Μουσικών Σχολείων με τρόπο ώστε αυτά να αποκτήσουν σαφή κατεύθυνση, να ενταχθούν σε μια λογική ιεραρχική δομή και να ξεφύγουν από πάγια προβλήματα όπως της έγκαιρης στελέχωσης. Περιμένω 3 χρόνια το υπουργείο παιδείας να αποφανθεί οριστικά για όσα του αναφέρω, επί 3 χρόνια παρακολουθώ το διοικητικό μηχανισμό του υπουργείου να κωφεύει, να «ψάχνει» τα νομικά θέματα και να προσποιείται ότι κάτω απ' αυτά δεν βρίσκεται κανένα παιδαγωγικό θέμα, περιμένω 1 χρόνο την Υπουργό Παιδείας να παρουσιάσει την πρότασή της για το «γενικότερο θέμα των Μουσικών Σχολείων».

Πέρα από την ιδιαιτερότητα του Μουσικού Σχολείου, αντίστοιχες είναι οι συνθήκες και στα υπόλοιπα σχολεία. Πώς αντιδρούν οι καθηγητές; Ενώπιον ενός γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού που βρίσκεται μακριά από την ουσία της παιδείας, άλλοι επιχειρούν αυτοσχέδιες δημιουργικές επαναστάσεις, άλλοι επιχειρούν να αποδείξουν ότι δεν είναι ελέφαντες, άλλοι βουλιάζουν στην ηττοπάθεια ή στην απάθεια, κανείς όμως δεν είναι ικανοποιημένος. Όλοι γνωρίζουμε το δυσεπίλυτο μιας χρόνιας αγκυλωτικής κατάστασης στη δημόσια διοίκηση. Στην περίπτωση των σχολείων, στην περίπτωση της δευτεροβάθμιας, το ζήτημα που προέχει, το στοιχείο που θα σπάσει το φαύλο κύκλο της απάθειας είναι ένα: η απόδοση της χαμένης αξιοπρέπειας στον διδάσκοντα, σε κάθε διδάσκοντα. Στη συνέχεια, ας του ζητηθούν και ευθύνες.

Στέργιος Ζυγούρας
Καθηγητής ΠΕ16 στο Μουσικό Σχ. Θεσσαλονίκης